ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Τώρα

«Μπορώ να καθίσω μαζί σας;» ρώτησε ο άγνωστος. Ήταν σαραντάρης, με αρκετά όμορφα χαρακτηριστικά και αμερικάνικη προφορά. Φορούσε ένα μπουφάν που ήταν μούσκεμα και αθλητικά παπούτσια με έντονο κίτρινο χρώμα. Πρέπει να ήταν καινούρια, γιατί έτριζαν όταν κουνούσε τα πόδια του. Έκατσε στο τραπέζι μου χωρίς να περιμένει απάντηση. «Είστε η Κίμπερλι Λίμι, σωστά;» είπε.

Εκείνη τη στιγμή έκανα διάλειμμα ανάμεσα στα μαθήματά μου στο Northampton Community TAFE, όπου δίδασκα φωτογραφία τρία βράδια την εβδομάδα. Το κυλικείο ήταν συνήθως γεμάτο φοιτητές, αλλά απόψε ήταν αλλόκοτα άδειο, θυμίζοντας σκηνή από ταινία αποκάλυψης. Έβρεχε σχεδόν ασταμάτητα επί έξι μέρες, αλλά το διπλό τζάμι κρατούσε τον θόρυβο έξω.

«Σκέτο Κιμ», είπα, νιώθοντας ελαφρώς ενοχλημένη. Δεν είχα πολλή ώρα ακόμα μέχρι να τελειώσει το διάλειμμά μου και απολάμβανα την ησυχία μου. Νωρίτερα την ίδια εβδομάδα είχα βρει ένα παλιό, ταλαιπωρημένο αντίτυπο του βιβλίου *Νεκρωταφίο Ζώων* του Στίβεν Κινγκ κάτω από το πόδι ενός

τραπεζιού στο δωμάτιο προσωπικού, κι έκτοτε ήμουν απασχολημένη καταβροχθίζοντάς το. Πάντα ήμουν φανατική αναγνώστρια, και τα βιβλία τρόμου είναι τα αγαπημένα μου. Η μικρότερη αδερφή μου Άμι πολλές φορές εκνευριζόταν επειδή τελείωνα τρία βιβλία στον ίδιο χρόνο που χρειαζόταν εκείνη για να τελειώσει ένα. Το μυστικό για να διαβάζεις γρήγορα είναι να έχεις μια βαρετή ζωή, της είχα πει κάποτε. Η Άμι είχε σύζυγο και μια τρίχρονη κόρη· εγώ είχα τον Στίβεν Κινγκ.

«Το όνομά μου είναι Τζέιμς Φιν», είπε ο άντρας. Έβαλε έναν φάκελο από φτηνό μπεζ χαρτί στο τραπέζι ανάμεσά μας και έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή, σαν αθλητής καταδύσεων στους Ολυμπιακούς Αγώνες που ετοιμάζεται πνευματικά πριν βουτήξει.

«Είστε καθηγητής ή φοιτητής;» ρώτησα.

«Για την ακρίβεια, τίποτα από τα δύο».

Άνοιξε τον φάκελο, έβγαλε μια φωτογραφία 20x25 εκατοστά και την έσπρωξε προς το μέρος μου. Οι κινήσεις του είχαν κάτι το μηχανικό. Καθεμιά τους ήταν μετρημένη και μαρτυρούσε αυτοπεποίθηση.

Στη φωτογραφία εικονιζόταν ένα νεαρό κορίτσι σε μια αυλή με πλούσια βλάστηση, με βαθιά γαλάζια μάτια και φουντωτά σκούρα μαλλιά. Χαμογελούσε, αλλά βεβιασμένα, λες και είχε κουραστεί να τη φωτογραφίζουν.

«Σας φαίνεται γνωστή;» με ρώτησε.

«Όχι, δεν νομίζω. Θα έπρεπε;»

«Κοιτάξτε λίγο πιο προσεκτικά».

Έγειρε στην πλάτη της καρέκλας του, κοιτώντας προσεκτικά την αντίδρασή μου. Του έκανα τη χάρη και κοίταξα για άλλη μια φορά τη φωτογραφία. Τα γαλάζια μάτια, το θαμπό

πρόσωπο, το χαμόγελο που δεν ήταν στ' αλήθεια χαμόγελο. Ίσως τώρα να μου έμοιαζε κάπως γνωστή. «Δεν ξέρω. Λυπάμαι. Ποια είναι;»

«Το όνομά της είναι Σάμι Γουέντ. Αυτή η φωτογραφία τραβήχτηκε στα δεύτερα γενέθλιά της. Τρεις μέρες αργότερα χάθηκε».

«Χάθηκε;»

«Απήχθη από το σπίτι της στο Μάνσον του Κεντάκι. Από το υπνοδωμάτιό της, στον δεύτερο όροφο. Δεν υπήρχαν μάρτυρες, ούτε σημείωμα για λύτρα. Απλώς εξαφανίστηκε».

«Νομίζω ότι θέλετε την Έντνα», είπα. «Διδάσκει Εγκληματολογία και Δικαστικές Σπουδές. Εγώ είμαι μόνο μια καθηγήτρια φωτογραφίας, αλλά η Έντνα ζει για αυτές τις ιστορίες πραγματικών εγκλημάτων».

«Έχω έρθει για εσάς», είπε και καθάρισε τον λαιμό του πριν συνεχίσει. «Κάποιοι πιστεύουν ότι περιπλανιόταν στο δάσος και την άρπαξε κάποιο κογιότ ή άλλο άγριο ζώο, αλλά πόσο μακριά θα μπορούσε να *περιπλανηθεί* ένα δίχρονο; Το πιο πιθανό σενάριο είναι ότι η Σάμι απήχθη».

«...Μάλιστα. Ώστε είστε ερευνητής;»

«Για την ακρίβεια, είμαι λογιστής». Ξεφύσηξε δυνατά και ανίχνευσα τη μυρωδιά μέντας στην ανάσα του. «Αλλά μεγάλωσα στο Μάνσον και γνωρίζω την οικογένεια Γουέντ πολύ καλά».

Το μάθημά μου θα ξεκινούσε σε πέντε λεπτά, κι έτσι κοίταξα επιδεικτικά το ρολόι μου. «Λυπάμαι πολύ για αυτό το κορίτσι, αλλά έχω κι ένα μάθημα να διδάξω. Φυσικά, θα χαρώ να σας βοηθήσω. Τι δωρεά έχετε κατά νου;»

«Δωρεά;»

«Δεν συγκεντρώνετε χρήματα για την οικογένεια; Περί αυτού δεν πρόκειται;»

«Δεν χρειάζομαι τα λεφτά σας», είπε με ψυχρό τόνο. Με κοίταξε με μια παράξενη έκφραση. «Βρίσκομαι εδώ επειδή πιστεύω ότι... συνδέεστε με όλα αυτά».

«Συνδέομαι με την απαγωγή ενός δίχρονου κοριτσιού;» γέλασα. «Μη μου πείτε ότι ήρθατε από τις ΗΠΑ για να με κατηγορήσετε ως απαγωγέα;»

«Με παρεξηγήσατε», είπε. «Αυτό το κορίτσι εξαφανίστηκε στις 3 Απριλίου 1990. Αγνοείται επί είκοσι οκτώ χρόνια. Δεν νομίζω ότι *απαγάγατε* τη Σάμι Γουέντ. Νομίζω ότι *είστε* η Σάμι Γουέντ».

Στο μάθημα φωτογραφίας που δίδασκα υπήρχαν δεκαεπτά μαθητές, κάθε ηλικίας, φύλου και φυλής. Στο ένα άκρο βρισκόταν η Λούσι Τσο, που είχε μόλις αποφοιτήσει από το λύκειο και φορούσε πάντα το φούτερ με κουκούλα με το όνομα του σχολείου της στην πλάτη, ενώ στο άλλο ήταν ο Μουρέι Πάλφρι, ένας 74χρονος συνταξιούχος με τη συνήθεια να τρίζει δυνατά τις αρθρώσεις του προτού σηκώσει το χέρι.

Απόψε οι μαθητές θα παρουσίαζαν τα πορτφόλιό τους, δείχνοντας τις φωτογραφίες που είχαν βγάλει αυτό το εξάμηνο και συζητώντας τες μπροστά σε ολόκληρη την τάξη. Οι περισσότερες παρουσιάσεις δεν είχαν κάτι το αξιοσημείωτο. Στην πλειονότητά τους ήταν τεχνικά άρτιες, άρα *κάτι* έκανα σωστά, αλλά τα θέματα ήταν σε γενικές γραμμές ίδια με αυτά του προηγούμενου εξαμήνου, και του πιο προηγούμενου. Είδα το ίδιο γκράφιτι στον ίδιο ερειπωμένο τοίχο· την ίδια καλύ-

βα πνιγμένη στον κισσό από το πάρκο Κάρλτον Γκάρντενς· το ίδιο σκούρο, απειλητικό φρεάτιο να στάζει βρόμικο, καφετί νερό στον ποταμό Ίγκαν.

Κατά το μεγαλύτερο μέρος του μαθήματος, είχα βάλει τον αυτόματο πιλότο.

Η συνάντησή μου με τον Αμερικανό λογιστή με είχε ταράξει, αλλά όχι επειδή πίστεψα όσα μου είπε. Η μητέρα μου Κάρολ Λίμι ήταν πολλά πράγματα –εκτός από νεκρή εδώ και τέσσερα χρόνια–, αλλά όχι απαγωγέας. Αρκούσε να περάσει κανείς ένα λεπτό μαζί της για να καταλάβει ότι δεν μπορούσε ούτε ψέματα να πει, πόσω μάλλον να οργανώσει μια διεθνή απαγωγή παιδιού.

Ο Τζέιμς Φιν έκανε λάθος για μένα, και ήμουν αρκετά σίγουρη ότι δεν θα έβρισκε ποτέ αυτό το κορίτσι, αλλά μου είχε υπενθυμίσει μια άβολη αλήθεια: ο έλεγχος είναι μια ψευδαίσθηση. Οι γονείς της Σάμι Γουέντ το είχαν διαπιστώσει με ιδιαίτερα σκληρό τρόπο, με την απώλεια του παιδιού τους. Όμως κι εγώ το είχα διαπιστώσει με σκληρό τρόπο, μέσω του θανάτου της μητέρας μου. Έφυγε ξαφνικά, με τη σχετική έννοια του όρου: ήμουν είκοσι τεσσάρων όταν διαγνώστηκε με καρκίνο, και είκοσι έξι όταν η αρρώστια τη σκότωσε.

Από προσωπική εμπειρία, οι περισσότεροι βγαίνουν από κάτι τέτοιο λέγοντας ένα από τα δύο: «όλα για κάποιον λόγο συμβαίνουν» ή «όλα είναι τυχαία». Υπάρχουν, φυσικά, παραλλαγές όπως: «μυστήριαι αι βουλαί Του» και «η ζωή είναι σκατά». Για μένα, ίσχυε το τελευταίο. Η μητέρα μου δεν κάπνιζε και πέρασε τον εργασιακό της βίο σε ένα εργοστάσιο υφαντουργίας. Έτρωγε καλά και γυμναζόταν, όμως τελικά αυτό δεν έκανε καμιά διαφορά.

Βλέπετε, ο έλεγχος είναι μια ψευδαίσθηση.

Συνειδητοποίησα ότι καθ' όλη την παρουσίαση των πορτφόλιο ήμουν στον κόσμο μου, κι έτσι κατέβασα μονοκοπανιά μια κούπα κρύου καφέ και προσπάθησα να συγκεντρωθώ.

Ήταν η σειρά του Σάιμον Ντομιέρ-Σμιθ να δείξει τη δουλειά του. Ο Σάιμον ήταν ένα ντροπαλό παιδί, είκοσι και κάτι, και την περισσότερη ώρα που μιλούσε κοιτούσε τα πόδια του. Όταν κοιτούσε πάνω, το αλλήθωρο μάτι του έμοιαζε με ψάρι, πίσω από τα γυαλιά μυωπίας του.

Τα πρώτα λεπτά έστηνε αμήχανα μια σειρά από φωτογραφίες στις θέσεις επίδειξης μπροστά από την τάξη. Οι υπόλοιποι μαθητές είχαν αρχίσει να δυσανασχετούν, κι έτσι τον προέτρεψα να μας μιλήσει για τις φωτογραφίες ενώ τις έστηνε.

«Ε, ναι, βέβαια, φυσικά», είπε, παλεύοντας με μια φωτογραφία. Του έπεσε από τα χέρια και την κυνήγησε στο πάτωμα. «Λοιπόν, ξέρω ότι έπρεπε να βρούμε, εεε, αντιθέσεις και, να, χμ, δεν είμαι σίγουρος ότι, ας πούμε, έχω καταλάβει εντελώς τι σημαίνει αυτό το πράγμα τέλος πάντων». Τοποθέτησε την τελευταία φωτογραφία στη θέση της και έκανε ένα βήμα πίσω για να μπορέσουν να δουν οι υπόλοιποι. «Θα μπορούσε να πει κανείς ότι αυτή η σειρά φωτογραφιών δείχνει την αντίθεση μεταξύ όμορφου και άσχημου».

Προς μεγάλη μου έκπληξη, η σειρά φωτογραφιών του Σάιμον Ντομιέρ-Σμιθ ήταν... καταπληκτική.

Ήταν συνολικά έξι φωτογραφίες, καθεμιά παρμένη με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Πρέπει να είχε κλειδώσει την κάμερα πάνω στο τρίποδο και να έπαιρνε μία φωτογραφία κάθε μερικές ώρες. Η σύνθεση ήταν λιτή: ένα κρεβάτι, μια γυναίκα και το παιδί της. Η γυναίκα ήταν στην ηλικία του Σάιμον, με σημάδια

ακμής, αλλά όμορφο πρόσωπο. Το παιδί ήταν περίπου τριών, με εμφανώς κοκκινισμένα μάγουλα και άρρωστη, κουρασμένη όψη.

«Τις τράβηξα όλες μέσα σε μια νύχτα», εξήγησε ο Σάιμον. «Η γυναίκα είναι η σύζυγός μου Τζόανι, κι αυτή είναι η κορούλα μας, η Σιμόν. Το όνομα δεν το πήρε από εμένα, παρεμπιπτόντως. Πολλοί νομίζουν ότι της δώσαμε το δικό μου όνομα, αλλά η Τζόανι είχε μια γιαγιά που την έλεγαν Σιμόν».

«Πες μας δυο λόγια παραπάνω για τις φωτογραφίες, Σάιμον», είπα.

«Μάλιστα, εεε, να, η Σιμόν είχε έντονο βήχα όλο το βράδυ και ήταν πολύ ανήσυχη, κι έτσι η Τζόανι πέρασε όλο τη νύχτα μαζί της, στο κρεβάτι».

Η πρώτη φωτογραφία έδειχνε τη μητέρα να αγκαλιάζει το παιδί από πίσω. Στη δεύτερη, το κοριτσάκι ήταν ξύπνιο και έκλαιγε, σπρώχνοντας τη μητέρα του μακριά. Στην τρίτη φωτογραφία φαινόταν ότι η γυναίκα του Σάιμον είχε κουραστεί να τη φωτογραφίζουν. Η σειρά φωτογραφιών συνεχιζόταν έτσι ως την έκτη, στην οποία μητέρα και κόρη είχαν πια αποκοιμηθεί.

«Πού είναι το άσχημο;» ρώτησα.

«Εεε, να, σε αυτήν εδώ, η μικρή Σιμόν, θέλω να πω το νεαρό υποκείμενο, έχει μερικά σάλια να τρέχουν. Και μπορεί να μη φαίνεται, αλλά σε αυτήν εδώ η σύζυγός μου ροχάλιζε σαν τρελή».

«Δεν βλέπω κάτι άσχημο», είπα. «Βλέπω κάτι... συνηθισμένο. Αλλά όμορφο».

Ο Σάιμον Ντομιέρ-Σμιθ δεν θα γινόταν ποτέ επαγγελματίας φωτογράφος. Ήμουν σχεδόν βέβαιη για αυτό. Όμως, με

αυτή τη σειρά φωτογραφιών, η οποία έφερε το ταιριαστό όνομα «Άρρωστο Παιδί», είχε δημιουργήσει κάτι αληθινό.

«Είστε καλά, δεσποινίς Λίμι;» ρώτησε.

«Να με λες Κιμ», του υπενθύμισα. «Και είμαι μια χαρά. Γιατί ρωτάς;»

«Εεε, να, επειδή... Επειδή κλαίτε».

Ήταν περασμένες δέκα όταν κατευθυνόμουν σπίτι οδηγώντας μέσα από το μελαγχολικό τοπίο του Κόμπουργκ. Η βροχή έπεφτε σαν υγρό σεντόνι πάνω στην οροφή του Subaru μου. Δέκα λεπτά αργότερα είχα φτάσει σπίτι, είχα παρκάρει κι έτρεχα μέσα στη βροχή προς το σπίτι μου, κρατώντας την τσάντα μου πάνω από το κεφάλι μου αντί για ομπρέλα.

Το κατώφλι του τρίτου ορόφου μύριζε έντονα σκόρδο και μυρωδικά· η παράξενα καθησυχαστική μυρωδιά των γειτόνων που δεν είχα γνωρίσει ποτέ. Καθώς πήγαινα προς την πόρτα μου, η Τζόρτζια Έβι από την άκρη του διαδρόμου έβγαλε το κεφάλι της από την πόρτα.

«Κίμπερλι, καλά σε άκουσα». Ήταν μια ευτραφής γυναίκα γύρω στα εξήντα, με ερεθισμένα, θολά μάτια – κάποτε είχα ακούσει έναν γείτονα να την αποκαλεί «Χοντρή Έβι» πίσω από την πλάτη της. «Άκουσα το ασανσέρ και κοίταξα το ρολόι μου και σκέφτηκα *ποιος άλλος μπορεί να γύριζε σπίτι του σχεδόν μεσάνυχτα;*»

Ήταν δέκα και μισή.

«Συγγνώμη, κυρία Έβι. Σας ξύπνησα;»

«Όχι, καθόλου. Είμαι νυχτοπούλι εγώ. Φυσικά, ο Μπιλ έχει ξαπλώσει από τις εννιά, και μπορεί να σε άκουσε, αλλά

δεν παραπονέθηκε». Κούνησε το χέρι της με αδιάφορο ύφος. «Αν παραπονιόταν, θα του θύμιζα ότι εσύ είσαι νέα γυναίκα. Οι νέοι στις μέρες μας γυρίζουν σπίτι τους αργά, ακόμα και τις καθημερινές, καταπώς φαίνεται».

«Αχά».

Στην πραγματικότητα, κανείς δεν είχε δει ποτέ τον σύζυγο της Τζόρτζια, ενώ υπήρχαν ελάχιστες έως καθόλου αποδείξεις για την ύπαρξή του. Μπορεί φυσικά να ήταν θαμμένος κάτω από όλα τα πράγματα της Τζόρτζια. Από τις κλεφτές ματιές που είχα ρίξει στο διαμέρισμά της όταν έβγαινε στην πόρτα, γνώριζα ότι το 5Γ ήταν γεμάτο με τεράστιες στοίβες από κάθε λογής αντικείμενα: βιβλία, παλιούς λογαριασμούς, φακέλους και παραγεμισμένα κουτιά. Το μόνο παράθυρο που μπορούσα να δω από τον διάδρομο ήταν σκεπασμένο με εφημερίδες και, παρότι δεν είχα δει ποτέ κανένα καπέλο από αλουμινόχαρτο, από αυτά που χρησιμοποιούν όσοι δήθεν μιλάνε με εξωγήινους, είμαι σίγουρη ότι κάπου μέσα σε όλον αυτόν τον χαμό θα υπήρχαν ένα-δυο.

«Λοιπόν, μιας και είσαι ήδη ξύπνια...» άρχισε. Η Τζόρτζια ετοιμαζόταν να αυτοπροσκαλεστεί για ένα ποτηράκι πριν πάει για ύπνο. Το μόνο που ήθελα να κάνω ήταν να ανάψω τη θέρμανση, να αράξω στον καναπέ μου με το βιβλίο του Στίβεν Κινγκ και να ακούω τους χαλαρωτικούς, προβλέψιμους ήχους του διαμερίσματός μου: το βουητό του ψυγείου, τον ψίθυρο της θέρμανσης, τον ανεπαίσθητο βόμβο του φορτιστή του λάπτοπ μου. «...τι θα έλεγες για ένα ποτηράκι πριν πάμε για ύπνο;»

«Φυσικά», είπα, με έναν μικρό αναστεναγμό. Από τότε που πέθανε η μητέρα μου, αδυνατούσα να πω όχι σε μια μοναχική γυναίκα.

Το διαμέρισμά μου, με το ένα του υπνοδωμάτιο, είχε ελάχιστα έπιπλα, δημιουργώντας την εντύπωση ότι ήταν τεράστιο. Ακόμα και η Χοντρή Έβι έμοιαζε μικροσκοπική όταν καθόταν στην πράσινη πολυθρόνα δίπλα στο βρεγμένο από τη βροχή παράθυρο του σαλονιού, βγάζοντας χνούδια από το παντελόνι της φόρμας της και πετώντας τα στο παρκέ μου.

Έφερα ένα μπουκάλι κρασί από την κουζίνα και μας έβαλα από ένα ποτήρι. Το καλό με τις φορές που ερχόταν η Τζόρτζια ήταν ότι δεν έπινα μόνη μου.

«Τι νομίζεις ότι μαγειρεύουν εκεί πέρα, Κιμ;» ρώτησε.

«Ποιοι;»

«Εσύ ποιοι λες; Στο 3Γ. Τους ακούω που συζητάνε όλη μέρα στα *ιρακινέζικα,* ή ό,τι είναι αυτό τέλος πάντων».

«Α, το 3Γ. Σαν κάρι μού μυρίζει». Το στομάχι μου γουργούρισε. Είχα ψάξει στην κουζίνα για κάτι φαγώσιμο, αλλά είχα βρει μόνο κάτι καρυκεύματα. Θα έπρεπε να αρκεστώ στο κρασί.

«Δεν λέω για το βραδινό τους». Χαμήλωσε τη φωνή της, ψιθυρίζοντας. «Λέω για το *σχέδιό* τους».

Η Τζόρτζια ήταν πεπεισμένη ότι οι ένοικοι του 3Γ ήταν τρομοκράτες, βασιζόμενη σε δύο πράγματα: ότι ήταν από τη Μέση Ανατολή και ότι το όνομα στο γραμματοκιβώτιό τους ήταν «Μοχάμεντ». Της είχα εξηγήσει πολλές φορές ότι δεν ήταν όλοι οι άνθρωποι με καστανό δέρμα τρομοκράτες και ότι, έτσι κι αλλιώς, το Κόμπουργκ της Αυστραλίας δεν πρέπει να ήταν στόχος πολλών τρομοκρατικών οργανώσεων. Όμως, κάθε φορά, η Τζόρτζια κουνούσε το κεφάλι της με σοβαρό ύφος και μου έλεγε: «Θα δεις».

«Λοιπόν, πώς και γύρισες τόσο αργά, Κιμ; Υποθέτω, θα ήσουν σε αυτά τα κλαμπ που λένε».

«Τα βράδια εργάζομαι, κυρία Έβι. Σας το έχω ξαναπεί».

Ήπιε λίγο από το κρασί της και ζάρωσε τη μύτη της λόγω της γεύσης. «Δεν ξέρω πώς το κάνετε αυτό εσείς οι νέοι. Έξω όλη μέρα, κι ένας Θεός ξέρει τι κάνετε».

Τελείωσα το κρασί μου γρήγορα και έβαλα άλλο ένα, υπενθυμίζοντας στον εαυτό μου να πίνω πιο αργές γουλιές αυτή τη φορά και να συλλογίζομαι περισσότερο. Μόνο έτσι θα ερχόταν αυτό το ζεστό, θολό βουητό που θα με διευκόλυνε να κοιμηθώ.

«Λοιπόν, απόψε μου συνέβη κάτι περίεργο, κυρία Έβι», είπα. «Με πλησίασε ένας άντρας στη δουλειά».

«Επιτέλους», είπε, βάζοντας κι άλλο κρασί στο ποτήρι της. «Καιρός ήταν, Κιμ. Μια γυναίκα δεν έχει πολύ καιρό στη διάθεσή της για να τυλίξει έναν άντρα. Από τα δεκαπέντε μέχρι τα είκοσι πέντε. Αυτό είναι όλο. Εγώ ήμουν δεκαεπτά όταν συνάντησα τον Μπιλ, και δεκαοκτώ όταν τον παντρεύτηκα».

Η Τζόρτζια βρήκε ένα τηλεχειριστήριο σφηνωμένο ανάμεσα στα πράσινα μαξιλάρια της πολυθρόνας και άνοιξε την τηλεόραση. Παρά τα καπέλα από αλουμινόχαρτο και τις περιστασιακές ρατσιστικές της απόψεις, το μόνο που ήθελε ήταν λίγη παρέα.

Κουλουριάστηκα στον διπλανό καναπέ και άνοιξα το λάπτοπ μου, ενώ η Τζόρτζια άλλαζε κανάλια με την ένταση στο τέρμα.

Σκόπευα απλώς να σερφάρω λίγο άσκοπα, ίσως να ψάξω κανέναν φίλο από το σχολείο, ή να διαγράψω μηνύματα από το e-mail μου, αλλά η περιέργειά μου σύντομα έγινε αφόρητη. Μόλις άνοιξα μια νέα καρτέλα και αναζήτησα τις λέξεις *Σάμι Γουέντ* και *Μάνσον, Κεντάκι*, ήταν λες και τα δάχτυλά μου κου-

νιόντουσαν μόνα τους. Θυμήθηκα τον μηχανικό τρόπο με τον οποίο κουνούσε ο Τζέιμς Φιν τον χαρτονένιο του φάκελο.

Το πρώτο λινκ με έβγαλε στο αρχείο μιας εφημερίδας, σε ένα άρθρο από τις 7 Απριλίου 1990. Το άρθρο είχε σκαναριστεί ηλεκτρονικά, κι έτσι υπήρχαν σημεία όπου η σελίδα είχε διπλώσει και λεκέδες από μελάνι. Σε ορισμένα σημεία οι λέξεις είχαν ενωθεί μεταξύ τους και με έκαναν να νιώθω σαν γέρος ερευνητής που κοιτάζει μικροφίλμ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Οι έρευνες για τον εντοπισμό ενός δίχρονου κοριτσιού που αγνοείται στην περιοχή του Μάνσον συνεχίστηκαν την Παρασκευή, με εθελοντές και αστυνομικούς.

Η Σάμι Γουέντ από το Μάνσον εξαφανίστηκε από το σπίτι της το απόγευμα της Τρίτης και δεν έχει βρεθεί, παρά τις έρευνες στην πόλη και τα περίχωρα.

«Πιστεύουμε ότι θα βρούμε τη Σάμι και θα την επιστρέψουμε στο σπίτι της σώα και αβλαβή», δήλωσε ο σερίφης του Μάνσον Τσέστερ Έλις. «Επί του παρόντος διεξάγουμε επιχείρηση έρευνας και διάσωσης».

Η αστυνομία δεν πιστεύει ότι η εξαφάνιση του κοριτσιού οφείλεται σε κάποια εγκληματική ενέργεια, αλλά αρνήθηκε να αποκλείσει οποιοδήποτε ενδεχόμενο.

Εκατοντάδες κάτοικοι του Μάνσον έψαξαν την ευρύτερη δασωμένη περιοχή γύρω από την οικία των Γουέντ την Παρασκευή.

Η εθελόντρια αναζήτησης Κάρεν Πίντι, για χρό-

νια κάτοικος του Μάνσον, εξέφρασε τις ανησυχίες της: «Οι νύχτες είναι κρύες και υπάρχουν πολλά άγρια ζώα στην περιοχή, αλλά η ιδέα ότι μπορεί να απήχθη από άνθρωπο είναι αυτή που με τρομάζει περισσότερο. Είναι δελεαστικό να σκεφτόμαστε ότι οι κίνδυνοι της σύγχρονης Αμερικής δεν έχουν φτάσει ακόμα εδώ στο Μάνσον, αλλά υπάρχουν πολλοί άρρωστοι στον κόσμο, ακόμα και σε μια τόσο μικρή πόλη».

Η Σάμι, την τελευταία φορά που εθεάθη, φορούσε ένα μακρυμάνικο κίτρινο φούτερ και μπλε σορτσάκι πιτζάμας. Η αστυνομία αναζητεί οποιαδήποτε πληροφορία μπορεί να βοηθήσει στις έρευνες.

Το άρθρο συνόδευε η ίδια φωτογραφία που μου είχε δείξει ο Τζέιμς Φιν, μόνο που ήταν ασπρόμαυρη. Τα βαθιά γαλάζια μάτια της Σάμι έμοιαζαν μαύρα και το θαμπό της πρόσωπο ήταν κατάλευκο, ενώ τα χαρακτηριστικά της δεν διακρίνονταν σχεδόν καθόλου λόγω της χαμηλής ποιότητας της φωτογραφίας.

Ύστερα από λίγη ακόμα διαδικτυακή έρευνα, βρήκα τη φωτογραφία του Τζακ και της Μόλι Γουέντ, των γονιών της Σάμι. Η φωτογραφία είχε τραβηχτεί τις ημέρες αμέσως μετά την εξαφάνιση της Σάμι, και τους απεικόνιζε στα σκαλοπάτια έξω από το τμήμα του σερίφη του Μάνσον.

Έμοιαζαν απελπισμένοι και κατάκοποι, με τα πρόσωπά τους σφιγμένα και τον φόβο φωλιασμένο στα μάτια τους. Ιδιαίτερα η Μόλι Γουέντ έμοιαζε να έχει υποστεί μόνιμη βλάβη, λες και το πνεύμα της είχε εγκαταλείψει το σώμα της, αφήνοντάς το σε λειτουργία αυτόματου πιλότου. Το στόμα της ήταν στρα-

βωμένο σε μια τόσο στεναχωρημένη έκφραση που έμοιαζε να έχει χάσει τα λογικά της.

Αγγίζοντας με τα δάχτυλά μου τα χαρακτηριστικά της στην οθόνη, σύγκρινα το πρόσωπο της Μόλι Γουέντ με το δικό μου. Είχαμε την ίδια μακριά, γαμψή μύτη και τα ίδια βαριά βλέφαρα. Έμοιαζε πολύ πιο κοντή από εμένα, αλλά ο Τζακ Γουέντ έδειχνε ψηλός, πάνω από ένα κι ογδόντα. Όσο πιο πολύ κοιτούσα, τόσο πιο πολλά στοιχεία μου ανίχνευα και στους δυο τους: τα μικρά, χλωμά αυτιά του Τζακ Γουέντ, τη στάση της Μόλι Γουέντ, τις μεγάλες πλάτες του Τζακ, το μυτερό πιγούνι της Μόλι. Λίγο DNA από τη στήλη Α, λίγο από τη στήλη Β.

Φυσικά, αυτό δεν σήμαινε τίποτα. Το ίδιο πράγμα νιώθω όταν διαβάζω ωροσκόπια: είναι σχεδιασμένα για να επιτρέπουν στους αναγνώστες να βλέπουν ό,τι θέλουν.

Θέλω να βλέπω τον εαυτό μου στον Τζακ και τη Μόλι Γουέντ; αναρωτήθηκα. Η ερώτηση με εξέπληξε και σύντομα το μυαλό μου βούιζε καθώς ακολούθησαν κι άλλες. Τα μάτια της Σάμι δεν είχαν το ίδιο βαθύ γαλάζιο χρώμα με τα δικά μου, κι αυτά τα στρουμπουλά πόδια της δεν θα μπορούσαν να είχαν γίνει μακριά και αδύνατα σαν τα δικά μου, κι αν η Σάμι ζούσε, δεν θα είχαμε περίπου την ίδια ηλικία;

Ο Τζακ και η Μόλι Γουέντ περίμεναν ακόμα για απαντήσεις; Άραγε κάθε χτύπημα του τηλεφώνου και της πόρτας να τους γέμιζε ελπίδα, τρόμο, ή κάποιο πικρό κράμα κι απ' τα δυο; Να έβλεπαν το πρόσωπο της Σάμι σε κάθε γυναίκα που περνούσε δίπλα τους στον δρόμο, ή είχαν βρει κάποιον τρόπο να προχωρήσουν;

Το μεγαλύτερο ερώτημα από όλα ήταν σαν κομμάτι γυαλί μέσα στην ψυχή μου: *ήταν δυνατόν η Κάρολ Λίμι, μια γυναίκα*

που είχε προσφέρει στο παρελθόν κοινωνική εργασία, μια γυναίκα που κατά το μεγαλύτερο μέρος της καριέρας της ήταν υπεύθυνη ανθρώπινου δυναμικού σε μια εταιρεία που έφτιαχνε και πουλούσε γαντζάκια τοίχου, ήταν ποτέ δυνατόν να είναι ικανή να...

Σταμάτησα και προσπάθησα να διακόψω αυτού του είδους τις σκέψεις. Οι συνέπειες ήταν πολύ σημαντικές και, για να είμαι ειλικρινής, τελείως παράλογες.

Ο δυνατός ήχος του ροχαλητού τράβηξε την προσοχή μου από το λάπτοπ. Η Τζόρτζια είχε αποκοιμηθεί στην πράσινη πολυθρόνα, με το ποτήρι του κρασιού της να ισορροπεί επικίνδυνα μεταξύ αντίχειρα και δείκτη. Πήρα το κρασί, έσβησα την τηλεόραση και της σκέπασα τα πόδια με μια αφράτη κόκκινη κουβερτούλα. Αν έκρινα από τις προηγούμενες φορές, θα κοιμόταν για λίγες ώρες. Έπειτα θα ξυπνούσε κατά τις τρεις, θα χρησιμοποιούσε την τουαλέτα και θα γύριζε νυσταγμένα στο διαμέρισμά της.

Αφήνοντας την Τζόρτζια στη θέση της, τρύπωσα στο υπνοδωμάτιό μου και χώθηκα στο κρεβάτι. Όταν αποκοιμήθηκα, ονειρεύτηκα έναν ψηλό άντρα φτιαγμένο από σκιές. Ο σκοτεινός άντρας εμφανίστηκε έξω από το παράθυρο του υπνοδωματίου μου και έβαλε τα αδιανόητα μακριά χέρια του μέσα. Με πήρε μαζί του, ακολουθώντας έναν μακρύ, στενό χωματόδρομο με ψηλά δέντρα στις δύο πλευρές του.

Σημείωμα του Συγγραφέα

Το γράψιμο είναι μοναχική δουλειά, και αυτό είναι κάτι που απολαμβάνω τον περισσότερο καιρό. Για να δουλεύω τέσσερα μέτρα μακριά από το κρεβάτι μου και ένα από το σκυλί μου, σημαίνει ότι ορισμένες από τις αποφάσεις που πήρα στη ζωή μου ήταν καλές. Αλλά τώρα που κυκλοφόρησε το βιβλίο, μπορώ να βγαίνω έξω και να μιλάω με ανθρώπους.

Έχοντας αυτό κατά νου, αγαπητέ μου αναγνώστη, θέλω να σε ευχαριστήσω και να ξεκινήσω έναν διάλογο μαζί σου. Αν θες να επικοινωνήσεις μαζί μου για να μοιραστείς τις σκέψεις σου, ή απλώς για να πεις ένα γεια, θα χαρώ να έχω νέα σου. Μπορείς να επικοινωνήσεις μαζί μου μέσω της ιστοσελίδας μου (christian-white.com) ή να με βρεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Υπόσχομαι ότι θα προσπαθήσω να είμαι πιο δραστήριος στο Twitter. Με λίγη τύχη, όταν θα διαβάζεις αυτές τις γραμμές, θα έχω τουλάχιστον έξι ακολούθους.

Μιας και βρίσκεσαι εδώ, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σου την έμπνευση πίσω από αυτό το βιβλίο και τη διαδικασία που ακολούθησα για να το γράψω. Δεν έχεις καμιά υποχρέωση να συνεχίσεις την ανάγνωση, αλλά αν είσαι από αυτούς που στο σινεμά κάθονται στη θέση τους μέχρι να τελειώσουν οι τίτλοι και να ανάψουν πάλι τα φώτα, ή κάποιος που απλώς του αρέ-

σει να γνωρίζει την ιστορία *πίσω* από την ιστορία, συνέχισε να διαβάζεις. Αν είσαι τελειομανής, σαν τη σύζυγό μου, και νιώθεις την υποχρέωση να διαβάσεις κάθε λέξη που τυπώνεται σε ένα βιβλίο, σου ζητώ συγγνώμη. Θα προσπαθήσω να μην πλατειάσω.

Πρώτα και κύρια, έγραψα αυτό το βιβλίο για να το βγάλω από το μυαλό μου. Οποιοσδήποτε έχει μια ιστορία που γυρνάει ασταμάτητα στο κεφάλι του (και υποψιάζομαι ότι είστε πολλοί) καταλαβαίνει ότι το να τη βάλεις στο χαρτί, ή στην οθόνη, ή στον καμβά, ή σε όποιο μέσο σε εμπνέει, είναι σαν να έχεις φαγούρα και να πρέπει να ξυθείς. Ένας μυς που πρέπει να γυμνάσεις. Μια πληγή που δεν μπορείς να σταματήσεις να πειράζεις.

Όταν ξεκίνησα, δεν είχα ιδέα πώς να γράψω ένα διήγημα. Είχα προσπαθήσει στο παρελθόν και δεν ήθελα να αποτύχω ξανά. Έτσι, για καθοδήγηση, όπως κάνω συχνά σε περιπτώσεις ανάγκης, στράφηκα στον Στίβεν Κινγκ. Αν έχεις σκεφτεί ποτέ να γράψεις ένα δικό σου διήγημα, σταμάτα ό,τι κάνεις και πήγαινε να αγοράσεις, να δανειστείς ή να κλέψεις ένα αντίτυπο του *Περί Συγγραφής*. Εν μέρει αυτοβιογραφία κι εν μέρει οδηγός, αυτό το βιβλίο σού δίνει έναν σαφή οδικό χάρτη για το πώς θα μεταμορφώσεις αυτό το ψήγμα ιδέας σε ολοκληρωμένο χειρόγραφο. Και μπορώ πλέον να σου πω, βασισμένος στην προσωπική μου εμπειρία, ότι αυτός ο οδικός χάρτης λειτουργεί. Κρατάς την απόδειξη στα χέρια σου.

Όταν μου ήρθε η κεντρική ιδέα του *Χαμένου Παιδιού –τι θα γινόταν αν ανακάλυπτες ότι, όταν ήσουν παιδί, σε είχαν απαγάγει, και οι άνθρωποι τους οποίους θεωρούσες γονείς σου ήταν στην πραγματικότητα οι απαγωγείς σου;*– ήξερα ότι ήταν

αρκετά ενδιαφέρουσα για να γεννήσει μια μεγάλη ιστορία, αλλά ήταν επίσης αρκετά γενική ώστε να πρέπει να είμαι επιφυλακτικός. Είχαν ήδη ειπωθεί ένα εκατομμύριο ιστορίες με απαγωγές, οπότε αυτή έπρεπε να διαφέρει. Χρειαζόμουν κάτι ακόμα. Χρειαζόμουν... το Κεντάκι.

Όταν ήμουν στην εφηβεία, κάναμε με την οικογένειά μου ένα μοναδικό road trip στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ξεκινώντας από το Γουίλκες-Μπάρε της Πενσιλβάνια (όπου τότε έμενε η αδερφή μου), πήγαμε οδικώς μέχρι τη Φλόριντα και γυρίσαμε. Κάποια στιγμή σταματήσαμε στο Κεντάκι, από το οποίο θυμάμαι χαρακτηριστικά δύο πράγματα. Το πρώτο, πόσο άρεσε στον πατέρα μου η προφορά των ντόπιων. Και το δεύτερο, το Σπήλαιο του Μαμούθ.

Σε περίπτωση που δεν το μαντέψατε από το όνομα, το Σπήλαιο του Μαμούθ είναι αυτό ακριβώς: ένα αχανές δίκτυο από υπόγεια περάσματα και μεγαλοπρεπή σπήλαια. Σταματήσαμε εκεί ένα απόγευμα και λάβαμε μέρος σε μια ξενάγηση του σπηλαίου. Ήταν συναρπαστικό και μας έκανε να νιώσουμε ένα δέος που μπορούν να ξυπνήσουν μόνο τα θαύματα της φύσης.

Περπατήσαμε κάτω από σταλακτίτες, με μικρές κίτρινες λάμπες να φωτίζουν το μονοπάτι μας. Όταν φτάσαμε σε ένα σπήλαιο κολοσσιαίου μεγέθους, ο ξεναγός μάς έβαλε να κάτσουμε ακίνητοι κι έσβησε όλα τα φώτα. Το σκοτάδι που μας τύλιξε δεν έμοιαζε με τίποτα που είχα ζήσει πριν από την επίσκεψη, αλλά και που ούτε έχω ξαναζήσει έκτοτε. Ήταν βαρύ, πλήρες και απόλυτο. Κράτησα το χέρι μου πέντε εκατοστά μπροστά από το πρόσωπό μου και δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτα. Υπήρχε κάτι το πνευματικό σε αυτό το σκοτάδι, κάτι πρωτόγονο, πανίσχυρο και καθηλωτικό.

Αρκετή ώρα αφότου ο ξεναγός άναψε πάλι τα φώτα, ένιωθα αυτό το σκοτάδι μέσα μου σαν ένα παράξενο ψυχολογικό τραύμα. Όταν έγραφα το *Χαμένο Παιδί*, ήθελα με κάποιον τρόπο να αποτυπώσω αυτό το συναίσθημα, γι' αυτό το μεγαλύτερο μέρος του διαδραματίζεται στο Κεντάκι. Όταν σκέφτομαι το σκοτεινό κομμάτι στη μνήμη της Κιμ Λίμι, όπου η μικρή Σάμι Γουέντ είναι καταδικασμένη να περιπλανιέται, μου έρχεται στο μυαλό εκείνη η σπηλιά μέσα στο Σπήλαιο του Μαμούθ, με όλα τα φώτα σβηστά.

Λοιπόν, αυτά από εμένα. Από τα βάθη της καρδιάς μου, ευχαριστώ που διάβασες το βιβλίο μου. Ειλικρινά, το εκτιμώ πάρα πολύ. Δεν μπορώ να θυμηθώ αν το διάβασα κάπου ή αν το επινόησα εγώ, αλλά η σχέση μεταξύ του συγγραφέα και του αναγνώστη είναι σαν ιερή συμφωνία. Ο αναγνώστης δίνει στον συγγραφέα περίπου μια ντουζίνα ώρες από τη ζωή του, και σε αντάλλαγμα, ιδανικά, ο συγγραφέας τού δίνει μια ιστορία που να αξίζει τον χρόνο αυτό. Καμιά φορά ο αναγνώστης αισθάνεται αδικημένος, αλλά τις περισσότερες φορές, σύμφωνα με την προσωπική μου εμπειρία, είναι μια καλή, τίμια συναλλαγή. Όλα αυτά τα χρόνια, έχω διαβάσει ένα σωρό βιβλία, και πάντα περίμενα πολλά από το άτομο στο οποίο έδινα τον χρόνο μου. Τώρα που βρίσκομαι στο άλλο άκρο αυτής της συμφωνίας, θέλω να ξέρεις ότι την παίρνω πολύ στα σοβαρά.

Ελπίζω ειλικρινά να απόλαυσες *Το Χαμένο Παιδί*, κι αν νιώθεις αδικημένος, ελπίζω να μου δώσεις μια δεύτερη ευκαιρία. Είμαι ακόμα στην αρχή.

Ευχαριστίες

Ο Στίβεν Κινγκ το κάνει να μοιάζει παιχνιδάκι, αλλά η συγγραφή ενός βιβλίου είναι δύσκολη και απαιτεί την υποστήριξη πολλών εκπληκτικών ανθρώπων. Τώρα που το σκέφτομαι, η λέξη «υποστήριξη» μπορεί να μην είναι η σωστή. Η «αγάπη» είναι πιο ακριβής. Αλλά και η «υπομονή». Με αυτά κατά νου, παρακάτω θα αναφέρω μερικούς από τους εκπληκτικούς ανθρώπους που βοήθησαν στη δημιουργία αυτού του βιβλίου.

Όλους όσοι δουλεύουν στον εκδοτικό οίκο Affirm Press. Τι να πω; Το πάθος σας είναι μεταδοτικό και σας αγαπώ όλους. Θέλω να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τον Μάρτιν Χιουζ και τη Ρούμπι Άσμπι-Ορ, που μου έμαθαν πώς να γίνω καλύτερος συγγραφέας· και τον Κέιραν Ρότζερς, την Γκρέις Μπριν και την Έμιλι Άσεντεν, που με βοήθησαν να φαίνομαι συγγραφέας.

Όλους τους εκδότες μου διεθνώς, που με βομβάρδισαν με τη στήριξή τους και μου έδωσαν πολύτιμες συμβουλές. Ελπίζω να σας συναντήσω όλους από κοντά και να σας κεράσω ένα ποτό. Θέλω να ευχαριστήσω ιδιαίτερα την Τζούλια Γουίζντομ από τον εκδοτικό οίκο HarperCollins, η οποία εμπνεύστηκε τον τίτλο.

Τις ατζέντισσές μου από την εταιρεία RGM Τζένιφερ Νότον και Καντίς Τομ, οι οποίες πάντα προσέχουν τα συμφέροντά μου.

Το Ίδρυμα Γουίλερ και το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας της Αυστραλίας για Ανέκδοτο Χειρόγραφο: χωρίς εσάς, αυτό το βιβλίο θα ήταν ακόμα ένα έγγραφο του Word στον υπολογιστή μου.

Τους γονείς μου Ιβάν και Κίρα Γουάιτ. Μου διδάξατε πώς να βρίσκω το δικό μου μονοπάτι, αλλά και να βαδίζω σε αυτό. Μπαμπά, πάντα μου έδινες να διαβάσω τη στήλη της εφημερίδας με τα νέα του κινηματογράφου, στα μυστικά πρωινά που τρώγαμε στα McDonald's. Μαμά, στους μεγάλους περιπάτους μας, μου δίδαξες πώς να αφηγούμαι μια ιστορία. Ο συνδυασμός αυτών των δύο με έκανε συγγραφέα.

Τα αδέρφια μου Νίκι (η πιο δυνατή γυναίκα που γνωρίζω), Πίτερ (ο οποίος έχει βρει το νόημα της ζωής) και Τζέιμι (ο οποίος με τυραννά και με κάνει να γελάω εξίσου), και τους συντρόφους τους, που τους ανέχονται.

Όλα τα μέλη της οικογένειας Ντε Ρος, με ειδική υποσημείωση για την Τορ, η οποία με ενέπνευσε με τη δική της συγγραφική επιτυχία· και τον Κρις, ο οποίος έχει το καλύτερο γέλιο που έχω ακούσει στη ζωή μου.

Τους στενούς μου φίλους Τζον και Σοφί Άσκουιθ, οι οποίοι δεν σταματούν να με εντυπωσιάζουν με τη δημιουργικότητά τους· τον Κρις Ντίγκνουμ, τον πιο αστείο άνθρωπο που γνωρίζω, ο οποίος θα συναρπάσει τους πάντες αν μια μέρα το πάρει απόφαση και γράψει κάτι δικό του· την Άντζι Σπέρλινγκ-Μπρους, την παλιότερη φίλη μου, η οποία ακόμα μου χρωστάει 90 δολάρια· και, φυσικά, τον Μεγάλο Νταζ.

Τη σκυλίτσα μου Ίσι, που δεν πρόκειται να διαβάσει ποτέ αυτό το βιβλίο (επειδή είναι υπερβολικά τεμπέλα), αλλά θα είναι πάντα η γλυκιά μαλλιαρή κόρη μου. Κάθε φορά που κοι-

τάζω τα μάτια σου, ακούω στα αυτιά μου εκείνο το τραγούδι του Κατ Στίβενς («I Love My Dog»). Νομίζαμε ότι σε σώσαμε όταν σε υιοθετήσαμε, αλλά τελικά ισχύει το αντίστροφο.

Και, φυσικά, τη σύζυγό μου Σάμερ Ντε Ρος, η οποία είναι η καλύτερη φίλη μου και ο πρώτος αναγνώστης μου. Όλοι οι παραπάνω με βοήθησαν να δημιουργήσω αυτό το βιβλίο, αλλά, πραγματικά, δεν θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει χωρίς εσένα, Σαμ. Βοήθησες να μετατραπεί από μια ωραία πρόταση για σενάριο σε ένα πραγματικό, ολοκληρωμένο βιβλίο, και –αυτό είναι ακόμα πιο σημαντικό– η πίστη σου με βοήθησε να συνεχίσω. Το χιούμορ σου με εκστασιάζει, η δημιουργικότητά σου με εμπνέει και οι πανέμορφες ταινίες που σκηνοθετείς με κάνουν να ζηλεύω. Σε ευχαριστώ που είσαι αυτή που είσαι και που διάλεξες εμένα.